

blive i. Saa ville de til den Tid faa Lejlighed til at bruge alle de kraftige Midler og al den Styrke, som de mene at være i Besiddelse af. Det kan ikke nytte at sige, at naar Rigsdagen en Gang har givet efter paa det Punkt og i det hele taget indladt sig paa Bygninger, der ere byggede provisorisk, og holde dem ved lige, kan det ikke hjælpe, at fremtidige Rigsdage sætte sig op der imod. Det kommer ikke det ved. Naar den nuværende Rigsdag siger, at der ligger ingen Anerkendelse — og de Herrer kunne spotte derover, saa meget de ville — saa er det en Udtalelse fra begge Rigsdagens Ting, som altsaa er et Udtryk for Rigsdagens Mening om den Sag. Om de Herrer have en anden Mening, gør ikke noget, Rigsdagen forbeholder sig sin Stilling over for Sagen. Desuden, fordi en Rigsdag en Gang har gjort noget, som efter det ærede Medlems Mening er fejlagtigt, behøver en anden kommende Rigsdag, som maatte komme i en lignende Situation, aldeles ikke at gøre det; der ligger ikke deri den fjerneste Lovtvang for Rigsdagen til at gøre andet til den Tid, end hvad den finder for godt. Kommer den en Gang i den Stilling og i de Omstændigheder, at den synes, at nu kunne vi prægtigt tage Kampen op, som de ærede Medlemmer fra Kjøbenhavn (B. Knudsen og Oct. Hansen) og Nordjylland (Madsen-Nygaard) vilde have, at vi skulde have gjort i 1894, kunne de godt faa Lejlighed til at prøve alle de kraftige Midler og vinde de Sejre, man efter deres Mening vilde have været i Stand til at vinde. Det ærede Medlem mente rigtignok — men det var kun rent i Forbigaaende — at vi skulde gaa til Privatlivets Fred. Jeg vil anbefale at overlade den Sag til Vælgerne og lade det blive et Mellemværende mellem os og Vælgerne. Skulde de mod hans Forventning skønne, at det Arbejde, vi have været med til at deltage i, egentlig ikke er saa galt, og at det kunde være hensigtsmæssigt, at vi tog Del i det fremdeles under de Forhold, vi have været med til at skabe, faar det ærede Medlem finde sig deri. Og det vil han ogsaa; han vil arbejde sammen med os paa det bedste. Jeg skal ikke komme ind paa alle de Smaabemærkninger, som ere faldne fra flere ærede Talere, saa meget mindre som de ikke

være rettede mod mig, men mod min ærede Sidemand (Th. Nielsen); og han er jo Mand for at svare for sig selv, hvis han ikke finder det overflødigt. Maa jeg blot sige om min Opfattelse af Stillingen ved denne Lejlighed, at den ikke er den, som et æret Medlem, det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) tror jeg det var, havde, nemlig, at dette betegner Kampens Afslutning (Afskydelse). . . . Ja, Opgivelse af Folkets Ret eller Kampens Afslutning, det var Meningen. Jeg vil hellere sige, at dette betyder Konflikts Afslutning. Men dersom ærede Medlemmer tro, at jeg for mit Vedkommende har opgivet Haabet om nu at vinde frem ad den Vej, jeg som Venstremand altid har set som Maalet, tage de Herrer mærligt fejl. Men der er en Forstel. Forfællen er den, at medens nogle ville frem ad een Vej, ville nogle frem ad en anden. Min Opfattelse er i Aarenes Løb bleven styrket i den Retning, at den eneste Vej, man virkelig kan komme frem ad, og ad hvilken man kan naa noget virkeligt Udbytte, er Arbejds Vej. Ad den Vej kommer man frem lidt efter lidt, og faar man Indflydelse lidt efter lidt. Ad den Vej lægger man større Omraader ind under sin Indflydelse, og paa den Maade bliver man til sidst en Magt. Det er det, der har været arbejdet paa i de senere Aar ogsaa fra det andet Tings Side for Finanslovens Vedkommende. Den Gang, man var allermeest tapper, havde Folketinget ikke Spor af Indflydelse paa Finansloven; men da man kom til at arbejde, fik Folketinget lidt efter lidt Indflydelse, og i de senere Aar er man naaet dertil, at naar man undtog Krigs- og Marineministeriets Budgetter — der jo i denne Forbindelse laa uden for Lov og Ret — bortset fra dem, og naar man kun ser paa de øvrige Dele af Finansloven, er der kun enkelte Pletter, hvor ikke det andet Ting har faaet meget betydelig, og jeg kan sige aldeles overvejende Indflydelse. Det, der sker nu, er, at man lægger den sidste Del af Finanslovens Omraade, som alt for længe har ligget uden for den samlede Rigsdags Indflydelse, ogsaa ind berunder. Derved udbider man Rigsdagens Magt og Myndighed, og dersom Rigsdagen benytter den Magt, den jo nu har erhvervet fuldtud, forstandigt og for-